

[Ch. Petersen.]

Medlem nævnte et Par Stykker, Aalborg og Horsens, er Forholdet det, at Forskellen mellem dem og København med Hensyn til Stedstillæg udgør 30 Kr. Derfor vilde det være ganske urigtigt at opfatte det saadan, at Tjenestemændene i København fik et Stedstillæg, der var for stort eller ikke stod i det rette Forhold til Stedstillægget ude i Provinsen. Jeg tror, at hvis man tog hele Spørgsmaalet op til en nærmere Undersøgelse, var det sandsynligere, at man kom til det Resultat, at Stedstillægget for Hovedstadens Vedkommende maatte forhøjes, hvis Tjenestemændene i Hovedstaden skulde kunne leve nogenlunde paa samme Levefod som den Befolkning, iblandt hvilken de er henvist til at have Ophold.

Olaf Nielsen: Jeg skal indskrænke mig til et Par korte Bemærkninger til den højtærede Finansminister og Ordføreren for Socialdemokratiet (Ch. Petersen).

Den højtærede Finansminister var meget forbavset over mine Udtalelser angaaende det foreliggende Lovforslag, advarede mod den Overbudspolitik, som vi her drev, og forklarede meget omstændeligt, hvorledes det Resultat, der foreligger her i Lovforslags Form, var fremkommet under Tjenestemandorganisationernes Forhandlinger med Ministeriet og Tjenestemandorganisationernes Forhandlinger indbyrdes. Men netop denne store Udredning synes jeg er Svagheden saavel i den højtærede Finansministers som i den ærede socialdemokratiske Ordførers Argumentation, for vi har jo en Lønningslov af 1931, som foreskriver, hvorledes man skal gaa frem, baade under Prisstigninger, og naar Priserne gaar til den anden Side. Naar man nu ønsker at give Tjenestemændene et Løntillæg, er det netop fra vor Side et Ønske at holde dette Tillæg saa tæt til Loven, som det er muligt. Vi foreslaar, at man skal give 2 Portioner, 13 Mill. Kr., og ikke som af den højtærede Finansminister foreslaaet 11 Mill. Kr., og give dem saaledes, at de falder paa den Maade, som de forskellige Tjenestemænd efter deres Lønninger har Krav paa at faa dem. Det er, om jeg saa maa sige, et Forsøg paa at holde Regeringen paa Dydens Sti med Hensyn til Lønningsloven.

Dernæst sagde den højtærede Finansminister, at vi fra vor Side ikke vilde stemme for Lovforslaget; saaledes forstod jeg den højtærede Finansminister: at vi hverken vilde stemme for Forslaget i den ene eller den anden Skikkelse, hverken for de 11

Mill. Kr. eller for de 13 Mill. Kr. (*Finansministeren* [V. Buhl]: Ikke skaffe Dækning). Naa, jeg mente, Ministeren sagde, at vi ikke vilde stemme for Forslaget, og i saa Fald vilde jeg ikke have forstaaet den højtærede Ministers Udtalelser.

Veistrup: Som jeg udtalte, da jeg første Gang havde Ordet, var jeg ikke ganske klar over, hvorledes Venstre vilde stille sig. Thi det er jo rigtigt, som det ærede Medlem, der talte paa Socialdemokratiets Vegne, gjorde opmærksom paa, at Venstres Ordfører (S. C. Nørgaard) sagde, det var et i høj Grad berettiget Krav, og man maatte efter en saadan Udtalelse antage, at Venstre vilde stemme for Lovforslaget; men da alle disse Betæneligheder fremkom, da det ærede Medlem nævnte alle de urimelige Følger, som kunde opstaa af en saadan Lønningsordning, blev jeg noget i Tvivl. Men nu er Tvivlen hævet; Venstre er kommet til det Resultat, at de svarer: Stemmer ikke. Det har vi hørt før, og jeg maa jo sige, at det imponerer ikke. Men jeg forstaaer det ikke ganske. Naar man mener, at Lovforslaget vil føre til saa uheldige Forhold, som det ærede Medlem søgte at give det Udseende af, forstaaer jeg alligevel ikke, at man ikke vil stemme imod det. Hvis det skulde føre til saadanne samfundsmæssigt urimelige Forhold, som det ærede Medlem antager, synes jeg i Virkeligheden, han er forpligtet til at stemme imod. Men det mener det ærede Medlem altsaa ikke.

Det ærede Medlem beklagede sig stærkt over Prisstigningen. Nu ved jeg ikke, hvad det er for en Prisstigning, det ærede Medlem særlig har tænkt paa; men Prisstigning kræver man jo den ene Dag efter den anden; i hvert Fald for Landbrugsprodukterne kræver man Gang paa Gang Prisstigning gennemført, og kan den ikke fremkomme ad naturlig Vej, ja, saa fastsætter man i Lovgivningen, at der skal højere Priser til. Det forekommer mig derfor i høj Grad inkonsekvent, at man kræver Prisstigning gennemført paa en Række Omraader og samtidig beklager sig over, at disse Prisstigninger finder Sted. Thi det har den højtærede Finansminister jo fuldstændig Ret i, at i samme Øjeblik som Priserne stiger, i samme Øjeblik maa ogsaa Lønningerne stige; de to Ting maa nødvendigvis følges ad, og det er ogsaa det, der ligger til Grund for hele den Lovgivning, vi her befatter os med: at Lønningerne i nogen Grad skal følge Konjunkturerne. Det er derfor, vi har indført det saakaldte Reguleringstillæg